

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.018/2026/5.

Felperes: Felperes1

(Cím1 tart. hely:

Cím2)

Felperes képviselője: dr. Papp Anna Katalin ügyvéd

(Cím8)

Alperes: alperes2

(Cím3)

Alperes képviselője: Alperesi jogi képviselő ügyvéd

(Cím10.)

A per tárgya: munkaviszony megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék, jelen ügy száma.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 66.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 203.200 (kettőszázháromezer-kettőszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 608.048 (hatszáznyolcezer-negyvennyolc) forint fellebbezési illetéket az alperes viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, mely szerint a felperes 2021. január 1. napjától létesített munkaviszonyt az alperessel határozatlan időre, projektvezető munkakörre, az alapbére bruttó 868.500 forint volt.

[2] A felperesnek 2024. március 2-án szívleállása volt, melyet követően egészségügyi ellátásban részesült, és 2024. március 6-tól 2025. március 5. napjáig keresőképtelen állományba került.

[3] Az alperes 2025. február 10. napján a felperes keresőképtelenségének időtartama alatt személyes egyeztetésre hívta a felperest, melyen ő megjelent. Az alperes soron kívüli alkalmassági vizsgálatra utalta be felperest.

[4] A felperes a soron kívüli alkalmassági vizsgálatra 2025. február 13-én megjelent tanúl foglalkozás-orvostan szakorvosnál. Az üzemorvos felperest 100 %-os rokkantnak, és a munkakör ellátására alkalmatlannak minősítette.

[5] Az alperes észlelte, hogy az orvosi vizsgálat lapján a felperes munkakörének megnevezése tévesen került feltüntetésre, ezért a foglalkozás-egészségügyi szakorvos utólag, az alperes kérésére átjavította a munkakör megnevezését építésvezető munkakörrel projektvezető munkakörre.

[6] Az alperes 2025. február 28. napján kelt munkáltatói felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát, melyet felperes 2025. március 3. napján vett át. A felmondás indokolása szerint a felperes egészségi állapotával összefüggő képesség miatt került sor a felmondásra, mivel a 2025. február 13. napján készült munkaköri alkalmassági véleményben a foglalkozás-egészségügyi szakorvos a felperest projektvezetői munkakör ellátására nem találta alkalmasnak, 100 %-ban rokkantnak minősítette.

[7] A felperes egészségügyi állapota jelenleg kialakult, 2025. február 13-a óta érdemi változás nem történt, felperes jelenleg adminisztratív szellemi munkavégzésre alkalmas, amely adott telephelyhez kötött, és a munkavégzés nem igényli közlekedési eszköz igénybevételét.

[8] A felperes módosított kereseti kérelmében kötelezni kérte az alperest 1.048.404 forint munkáltatói felmondás esetén irányadó felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg, mint általánymunkakártérítés megfizetésére. A kereset jogalapját a 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 82. § (4) bekezdésére, 66. § (2) bekezdésére, 64. § (2) bekezdésére, 55. § (1) bekezdés a) pontjára, illetve a 33/1998. (VI.24.) NM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 7. § (1) bekezdés d) pontjára alapította.

[9] A felperes kötelezni kérte továbbá az alperest 4.777.500 forint (5 havi munkabér), mint sérelemdíj megfizetésére, az Mt. 9. § (1) bekezdése, mint utaló szabály alapján a 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § c) pontja és 2:52. § alapján. A sérelemdíj összege után a munkaviszony megszűnésének napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra számított késedelmi kamat megfizetésére is kötelezni kérte az alperest.

[10] A felperes az Mt. 83. § (1) és (3) bekezdése alapján a munkaviszony helyreállítását és az alperest az ítélelhozatal napjáig 6.600.600 forint elmaradt munkabér megfizetésére kötelezni kérte.

[11] A felperes kereseti kérelmének jogalapjaként hivatkozott a jogellenességen kívül a joggal való visszaélésre és hátrányos megkülönböztetésre, amelyre figyelemmel kérte a munkaviszony helyreállítását az Mt. 83. § (1) bekezdés a) aa) és ab) alpontjai alapján.

[12] A felperes perköltségre is igényt tartott.

[13] A felperes a kereseti kérelmének indoklásában előadta, hogy az alperes a felmondást olyan orvosi alkalmassági igazolásra alapozta, amelynek létezését, valóságtartalmát a felperes vitatja, a vizsgálat elvégzésekor nem az igazolásban megjelölt munkakörre vizsgálták, az orvos tényleges vizsgálat nélkül állította ki a projektvezetői munkakörre vonatkozó igazolást, ami súlyos szakmai hiba és az alperesnek a felmondás közlését megelőzően fel kellett ismerni. Hivatkozott arra is, hogy a soron kívüli alkalmassági vizsgálatra keresőképtelenségének ideje alatt került sor. A felmondásban jelzett elszámolási határidő jogellenes, mert a munkáltató az utolsó munkában töltött naptól és nem a munkaviszony megszűnésének napjától számított 5 munkanapon belül köteles a munkavállalót megillető juttatásokat kifizetni és a szükséges igazolásokat kiadni.

[14] A felperes előadta azt is, hogy a betegsége folytán hosszú ideig és folyamatosan, a soron kívüli alkalmassági vizsgálat időpontjában is, és a felmondás közlésekor is betegség miatt volt keresőképtelen. Az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontja alapján ebben az időszakban mentesült a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének teljesítése alól.

[15] A felperes előadta továbbá, hogy az alperes 2025. február 10. napján behívta egyeztetésre, melynek során szóban közölte vele, hogy további foglalkoztatására nincs lehetőség, és azt követően beutalták orvosi alkalmassági vizsgálatra.

[16] A felperes a betegség miatti keresőképtelensége idején elrendelt alkalmassági vizsgálat jogellenességének megalapozásaként hivatkozott az EBH2015.1538, és a BH2007.96 számú döntésekre, melyek szerint a munkaköri feladatokra való alkalmatlanság azt jelenti, hogy a munkavállaló a számára kijelölt munkafeladatokat valamely személyében rejlő ok hiánya miatt nem tudja ellátni. Ennek megállapítása nem történhet meg olyan időszakban, amely alatt a munkavállalót a törvény a munkavégzési kötelezettség alól mentesíti. Ezen túlmenően hivatkozott a Kúria felmondások és azonnali hatályú felmondások joggyakorlata című joggyakorlat elemző csoporti összefoglaló véleményére is, mely szerint a felmondás jogszerűen nem alapítható egészségügyi alkalmatlanságot megállapító orvosi véleményre, amely olyan időpontban készült, amikor a felperes eleve keresőképtelen volt, és így mentesült a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettsége alól. Erre tekintettel az alperes által hivatkozott egészségügyi alkalmatlanság, mint indok valótlan, az írásában közölt felmondás kirívóan jogellenes.

[17] A felperes az alperesi magatartás vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a felperes egészségi állapotával, mint védett tulajdonságával összefüggő hátrányos megkülönböztetést valósított meg, amelynek eredményeképpen a felperest kár érte, munkaviszonyát megszüntették. Ez az alperesi magatartás az Mt. 12. § (1) bekezdésébe, valamint a 2003. évi CXXV. tv. (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § -nak tilalmába ütközik. Erre tekintettel kérte kötelezni az alperest sérelemdíj megfizetésére.

[18] A felperes az alperesi magatartás vonatkozásában a joggal való visszaélésre is hivatkozott, álláspontja szerint az alperesi felmondás egyfajta bosszúként is értékelhető, ez a magatartás az Mt. 7. §-ába ütközik.

[19] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Az alperes álláspontja szerint 2025. február 10. napján személyes egyeztetésre hívta be felperest, ahol érdeklődött az egészségügyi állapotáról. Az alperes nem mondta azt a felperesnek, hogy az egészségügyi alkalmassági vizsgálaton alkalmatlannak fogják találni, és szóbeli felmondás nem történt. A soron kívüli munkaköri alkalmassági vizsgálaton felperes maga közölte a vizsgálatot végző orvossal, hogy munkaköre építésvezető, a felperes közölt téves adatot a munkakörére vonatkozóan. A felperes a munkaköri alkalmassági véleményt nem bocsátotta az alperes rendelkezésre, alperes a szakorvostól kérte be az alkalmassági vizsgálat eredményét. A szakorvos alperes jelzésére javította át az építésvezető munkakört projektvezetői munkakörre.

[20] Az alperes álláspontja szerint 2025. február 28-án a törvényi követelmények betartásával szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ugyanis a munkakörének ellátására nem alkalmas, és más, az egészségügyi állapotának megfelelő munkakört az alperes nem tudott biztosítani a felperes részére.

[21] A felperes élettársának munkaviszony megszüntetése a perben nem releváns, azzal a felmondással kapcsolatos jogvita peren kívüli megállapodással zárult, a perbeli felmondás kizárólag felperes egészségügyi állapotával függ össze.

[22] Az alperes álláspontja szerint a Rendelet 7. § (1) bekezdés a) pontját alkalmazta, ami az Mt. 51. § (3) bekezdése alapján alapvető kötelezettsége is volt, hogy a munkavállalót

csak olyan munkakörben alkalmazza, amely egészségügyi állapotára tekintettel hátrányos következményekkel nem jár. Az alperes kötelezettsége az Mt. 51. § (4) bekezdése szerint az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményeinek biztosítása.

[23] Az alperes hangsúlyozta, hogy a felmondásnál figyelemmel volt a felmondási korlátozásra, felperes felmondási idejét, a 35 napos felmondási időt a betegség miatti keresőképtelenség lejártát követő naptól számította, és az őt megillető valamennyi összegre a felmondási idő teljes időtartamára járó távolléti díjra és végkielégítés összegére, szabadság megváltás kifizetésére a munkaviszony megszűntését követő 5 napon belül teljesítette is.

[24] Az alperes álláspontja szerint a felmondás indoka valós, a megjelölt indok okszerű a szakorvos által készített alkalmassági vélemény alapján, a munkaköri alkalmatlanság jelenti a munkavállaló képességével összefüggő okot, amely miatt az Mt. 66. § (2) bekezdés alkalmazása alapján mondott fel.

[25] Az alperes kiemelte, hogy hátrányos megkülönböztetést nem valósított meg, az Ebktv. 7. § (2) bekezdésére hivatkozott. A felperes munkaviszonyának helyreállítására csak akkor lenne lehetőség, ha az egyenlő bánásmód követelményébe, vagy joggal való visszaélés tilalmába ütközne a felmondás, jelen esetben a munkaviszony helyreállítása kizárt, mert az hátrányos lenne a felperesre nézve egészségi állapota miatt.

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes felmondásának jogellenességére tekintettel felperes munkaviszonyának helyreállításáról rendelkezett, és kötelezte alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér jogcímén bruttó 6.600.600 forintot, továbbá 1.000.000 forintot sérelemdíj jogcímén, és ennek 2025. március 03. napjától késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság a felek pernyerteségének arányában rendelkezett a perköltségviselésről.

[27] Az elsőfokú bíróság eljárása során az Mt. 7. § (1) bekezdésében, 12. § (1) bekezdésében, az 51. § (3) bekezdésében, az 55. § (1) bekezdés a) pontjában, a 64. § (1) bekezdés b) pontjában, a 66. § (1) bekezdésében, valamint a 83. §-ban írtakat alkalmazta, figyelemmel a rendelet 7. § (1) bekezdés a) és d) pontjára, valamint az Ebktv. 7. § (1) és (2) bekezdésére, illetve a 8. § h) pontjára is. A sérelemdíj megítélése tekintetében a Ptk. 2:43. § a) pontjában, 2: 52. §-ában írtakat alkalmazta.

[28] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy felperes a felmondás világosságát nem vitatta, a kereseti kérelemhez való kötöttségre tekintettel a felmondási indok valóságát és okszerűségét vizsgálta. Az alperest terhelte a bizonyítási teher arra vonatkozóan, hogy a felmondás valóságát és okszerűségét igazolja.

[29] Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta meg tanúl foglalkozás-orvostan szakorvost, valamint a szakértő1-től (eljáró szakértő: Szakértő1 eljáró orvos neve igazságügyi foglalkozás orvostanszakértő) szakvéleményét szerezte be, és mindezek alapján állapította meg, hogy a felperes egészségi állapota alapján 2025. február 13-án nem volt alkalmas a projektvezetői (építésvezetői) munkakör ellátására a súlyos szív és érrendszeri betegségére és műszívére is

figyelemmel, másrészt keresőképtelen állományban volt és ezért sem volt alkalmas a munkakör betöltésére.

[30] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a projektvezetői munkakör és az építésvezetői munkakör érdemben nem különbözik az alperesnél egymástól, ezért az alkalmassági vizsgálati lapon megjelölt munkakör javításának nem tulajdonított jelentőséget, valamint az sem volt releváns, hogy tanúl foglalkozás-orvostan szakorvos rávezette az igazolásra, hogy 100 %-os rokkant a felperes, mivel neki erre nem volt kompetenciája.

[31] Az elsőfokú bíróság a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján tényként állapította meg, hogy a felperes egészségi állapota a felmondás közlésekor nem tette lehetővé a munkakör ellátását, a felmondási ok erre tekintettel valósnak tekinthető.

[32] Az elsőfokú bíróság az MK 95. számú állásfoglalás értelmében vizsgálta a valós felmondási ok okszerűségét is. Megállapította a per adatai alapján, hogy az alperesnek tudomása volt arról, hogy a felperes a vizsgálat elrendelésekor keresőképtelen állományban volt, valamint azt aényt is figyelembe vette, hogy a munkáltató nem láthatta előre a gyógyulás időpontját, mindez nem mentesíti a jogszabályi tilalmak alól, nem keletkeztethetett olyan soron kívüli intézkedési jogot a védett időszakban, amely megalapozta az egészségügyi alkalmassági vizsgálat elrendelését.

[33] Az elsőfokú bíróság az okszerűség hiányát elsődlegesen arra tekintettel állapította meg, hogy az alkalmatlanságot megállapító orvosi vélemény beszerzése jogszabálysértő módon történt, a rendelet 7.§ (1) bekezdés d) pontja kifejezetten arról rendelkezik, hogy a hosszú keresőképtelenség utáni eljárásrend értelmében a vizsgálatot a keresőképtelenség megszűnését követően kell elvégezni. Ezt a jogértelmezést támasztotta alá az igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleménye is.

[34] Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy a felperes a vizsgálat időpontjában keresőképtelen állapotban volt, a munkáltató utasítási joga szünetelt, az alperes egy érvénytelen utasítás alapján, jogszabálysértő időpontban lefolytatott vizsgálatra alapította döntését. Abból a tényből, hogy valaki a betegsége adott szakaszában nem alkalmas a munkavégzésre, nem vonható le okszerű következtetés, hogy a gyógyulást követően, a keresőképtelenség megszűnésekor is véglegesen alkalmatlan lesz-e. A felperes alkalmatlanságáról dönteni akkor lett volna jogszerű és megalapozott, ha a keresőképtelenség lezárult és a munkavállaló a munkafelvétel szándékával jelentkezik az alperesnél. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes Mt. 51. § (3) és (4) bekezdésére vonatkozó hivatkozását, mivel a munkáltató ezt a kötelezettségét a jogszabályok keretei között teljesítheti. A munkavédelmi kötelezettségek nem adnak felmentést a Rendelet garanciális szabályai és a betegség miatti keresőképtelenség tartama alatti utasítási tilalom alól.

[35] Az elsőfokú bíróság rögzítette azt is, hogy az alperes akkor járt volna el az Mt. hivatkozott rendelkezései szerint helyesen, az Mt. 6. §-ában foglaltaknak megfelelően, ha tájékoztatást kér a felperestől a keresőképesse válása várható időpontjáról, majd a munkára jelentkezés napján, a munkavégzés megkezdése előtt küldi őt soron kívüli alkalmassági vizsgálatra. Hivatkozott az ítélkezési gyakorlatra (EBH2016.M.16.) és az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló

4/2017. (IX.28.) KMK véleményre is, mely szerint a jogellenesség megállapítása esetén az egyenlő bánásmód megsértésére vonatkozó kereset annyiban vizsgálendő, amennyiben ehhez kapcsolódó önálló igényt érvényesít a munkavállaló, mint jelen perben a jogviszony helyreállítását kérte.

[36] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperest az alperes egészségi állapotára (szívelégtelenség) tekintettel részesítette kedvezőtlenebb bánásmódban, és emiatt a felperest hátrány érte, a védett tulajdonság (egészségi állapot) és a hátrány között az ok-okozati összefüggés fennáll, hiszen a munkaviszony megszüntetésére a felperes egészségi állapota miatt került sor. Az alperes más hasonló helyzetben levő (keresőképtelen) munkavállalók esetén nem szokta elrendeli a soron kívüli orvosi alkalmassági vizsgálatot. Az Ebktv. 8. § h) pontjára figyelemmel megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperes eljárása súlyosan sértette az egyenlő bánásmód követelményét. Az elsőfokú bíróság az Ebktv. 7. § (2) bekezdésére való alperesi hivatkozást, és az Mt. 66. § (2) bekezdésének alkalmazását sem találta megalapozottnak.

[37] Az elsőfokú bíróság törvényes képviselő2 alperesi cégvezető törvényes képviselő személyes meghallgatása során előadottakra figyelemmel állapította meg, hogy az alperes a felmondást nem objektív orvosi tényekre, hanem a felperes egészségi állapotának külső, laikus megítélésére alapította, mely a soron kívüli alkalmassági vizsgálatra küldéshez, ennek következtében az alperesi felmondáshoz vezetett. A bírói gyakorlat szerint a tartós betegségből vagy várható gyógykezelésből fakadó munkáltatói kockázatkerülés nem minősül észszerű és jogszerű indoknak az Ebktv. 7. § (2) bekezdése értelmében.

[38] Az elsőfokú bíróság elutasította a keresetet abban a tekintetben, hogy az alperes intézkedése az Mt. 7. §-a szerinti rendeltetésellenes joggyakorlásba ütközik, mert a bíróság megállapította az alperes intézkedésének jogellenességét arra tekintettel, hogy az a 33/1998. (VI.24.) NM Rendeletbe ütközik. A joggal való visszaélés a jogellenes eljárás esetén fogalmilag nem értelmezhető, a jogszabály kizárja a rendeltetésellenes joggyakorlást, mint szubszidiárius jogintézmény alkalmazását.

[39] Az elsőfokú bíróság rámutatott, az alperes eljárása sértette az egyenlő bánásmód követelményét, erre tekintettel az Mt. 83. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján a felperes munkaviszonyát helyreállította és az Mt. 83. § (3) bekezdése alapján kötelezte az alperest az elmaradt munkabér megfizetésére. Az elsőfokú bíróság az Mt. 82. § (4) bekezdésére alapított felperesi igényt megalapozatlannak minősítette, tekintettel arra, hogy az a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó jogkövetkezmény alkalmazása lenne, a jogviszony helyreállítására tekintettel a munkaviszony folyamatossága viszont nem szakadt meg.

[40] A felperest megillető sérelemdíj összegét az eset összes körülményét mérlegelve 1.000.000 forintban határozta meg, súlyosító körülményként értékelte, hogy az alperes a felperes kiszolgáltatót élethelyzetében járt el jogszabálysértő módon, a jognyilatkozatai igazolták, hogy a döntés alapja a felperes fizikai állapotának laikus, méltóságot sértő vizuális megítélésén alapult. A jogsértés felperesben bizonytalanságot keletkeztetett.

[41] Az elsőfokú bíróság a felperes pernyertességének, alperes pervesztességének arányában rendelkezett a perköltségviselésről.

[42] Az ítélettel szemben alperes terjesztett elő fellebbezést törvényes határidőn belül, és a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdésére hivatkozva kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, továbbá a kereset elutasítását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a becsatolt megbízási szerződés szerint.

[43] Az alperes fellebbezésének jogi érvelésében kiemelte, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes megsértette a Rendelet 7. § (1) bekezdés d) pontját. A Rendelet 7. §-a felsorolja, mely esetekben kell soron kívüli alkalmassági vizsgálatot lefolytatni. A hivatkozott § minden pontja sorrendiség és egyes pontok másik pont általi felülírása, feltételhez kötöttsége nélkül más-más eseteket taglal. Amennyiben valamely eset fennáll, a munkáltatónak kötelezettségként írja elő a soron kívüli munkaköri vizsgálat elvégztetését. A nyelvtani-logikai értelmezés alapján a Rendelet 7. § (1) bekezdés a) pontja, sem a d) pontja nem tesz a soron kívüli alkalmassági vizsgálat időpontjára nézve kikötést, annak eljárásrendjére sem.

[44] A felperes tekintetében az egészségváltozás általa sem vitatottan fennállt. A Rendelet 7. § (1) bekezdés d) pontja más körülmények fennállása esetén teszi kötelezővé a soron kívüli alkalmassági vizsgálat elvégzését, mint a 7. § (1) bekezdés a) pontja. A soron kívüliség azt jelenti, hogy mindenféle várakozás, bevárás nélkül azonnal kell a vizsgálatot lefolytatni, figyelemmel a felperes súlyos betegségére is. A 7. § (1) bekezdés d) pontja keresőképtelenséget említ, de a keresőképtelenség megszűnése és a táppénzjogosultság lejárata nem esik egybe, így a táppénz lejártával a keresőképtelenség meghatározhatatlan ideig fennáll, amely azt jelentené, hogy a munkáltató ellehetetlenül az Mt. 66. § (2) bekezdésben írt felmondási jog gyakorlásától, egészségi okból kifolyó alkalmatlanság miatt nem tudna felmondást eszközölni. Az alperes álláspontja szerint megfelelően alkalmazta a Rendelet 7. § (1) bekezdés a) pontját.

[45] Az alperes hivatkozott arra, hogy tanúl tanú önmagával is ellentmondóan vallott arról, hogy nem tudta, a vizsgálat idején a felperes táppénzen volt. A felperes nyilatkozataiból az derül ki, mondta az orvosnak, hogy keresőképtelen és ezt a dokumentumokból is látnia kellett. Az üzemorvos a Rendelet 7. § (1) bekezdés a) pontja alapján lefolytatta az alkalmassági vizsgálatot, és egy valós tényszerű alkalmassági véleményt adott.

[46] tanúl tanúvallomása és felperes nyilatkozata egymással ellentétben áll, és ezen ellentmondás figyelembevételével hozta meg ítéletét az elsőfokú bíróság, holott tanúl tanúvallomását nem lehetett volna figyelembe venni, annak mellőzésével a felperesi nyilatkozatot kellett volna értékelnie a bíróságnak.

[47] Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletét önmagában is ellenmondónak tartotta, az ítélet [88] bekezdése akként rendelkezik, hogy a munkáltató intézkedése téves jogértelmezésen alapult, és emellett azt is rögzíti az ítélet, hogy szándékosan járt el jogszabálysértően az alperes. A téves jogértelmezés nem jelent tudatoságot, ebben az esetben a szándékos jogszabálysértés kizárt.

[48] Az alperes a Társadalombiztosítási Levelekben 2021. január 19-én (391. lapszámban) megjelent állásfoglalásra is hivatkozott, melynek értelmében a táppénz lejártát megelőző időszakban az alkalmassági vizsgálat elrendelhető, annak érdekében, hogy a munkáltató a munkavállaló részére esetlegesen a változásra tekintettel egészségi állapotának megfelelő másik munkahelyet tudjon biztosítani.

[49] Az alperes álláspontja szerint a felperes üzemorvoshoz való beutalása nem az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontján alapult, hanem az Mt. 6. § szerinti együttműködési kötelezettségbe tartozott. Ezzel kapcsolatosan az EBH2005.1237. számú döntésre hivatkozott.

[50] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Rendelet 7. §-át, az Mt. 6. § (2) bekezdését, az Mt. 66. § (2) bekezdését és 64. § (2) bekezdését is azzal, hogy az alperes felmondását okszerűtlenség miatt jogellenesnek minősítette.

[51] Az egyenlő bánásmód megállapítása kapcsán az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy a felmondás foglalkozás egészségügyi orvos által kiadott alkalmassági véleményen alapult, a per során valósnak bizonyult, a perbeli szakértő is megállapította, hogy felperes alkalmatlan munkakörének ellátására. A döntés, a felmondás alapját nem az alperesi laikus megítélés képezte, hanem az alkalmassági vélemény. Iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy alperes a felperes külső megjelenése miatt döntött a munkaviszony megszüntetése mellett. Az alperes az Ebktv. 7. § (2) bekezdésére hivatkozott, hiszen a munkáltatói intézkedésének a felperesi munkajogviszonnyal közvetlenül összefüggő észszerű indoka volt. Az Mt. 66. § (2) bekezdésében rögzített egészségi állapottal összefüggő képesség, melyet hiteles, erre jogosultsággal rendelkező szakorvos által megállapított alkalmassági vélemény támasztott alá. Ilyen egészségi állapot mellett a munkáltató a felperes részére nem tudta volna az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményét biztosítani. A felmondás kifejezetten felperes érdekében történt, azért, hogy az egészségi állapota a munkáltató hibájából csorbát ne szenvedjen.

[52] Az alperes az egészségi okra alapított felmondással a törvény adta lehetőségeivel élt, felperes egészségének és testi épségének megóvása érdekében történt, figyelemmel az Mt. 51. § (2) és (3) bekezdésére is. A felperes egészségi állapotára tekintettel rá hátrányos következménnyel nem járt az intézkedés, az egyenlő bánásmód követelménybe ütközés hiányában személyiségi jogsértés sem következett be, a sérelemdíj megállapításának sem lehet helye.

[53] Az alperes az elsőfokú eljárás eljárásjogi hibáira is hivatkozott, arra, hogy az első perfelvételi tárgyaláson (8. sorszámú jegyzőkönyv) a bíróság a felperes által előterjesztett kereseti kérelem alapján anyagi pervezetést gyakorolt, ezt követően a felperes fenntartotta kereseti kérelmét. Az elsőfokú bíróság saját anyagi pervezetésével ellentétben hozta meg ítéletét, és állapította meg a felmondás jogellenességét, a tételes jogba ütközést. A tételes jogba ütközés megállapítását követően vizsgálta az egyenlő bánásmód követelményébe ütközést, amelyre az anyagi pervezetés alapján kizárólag akkor lett volna lehetősége, ha tételes jogba ütközés nem valósul meg. A felmondás jogellenességének megállapításakor a jogellenes munkaviszony megszüntetéshez kapcsolódó átalány kártérítés megállapítására lett

volna lehetőség. Ezen túlmenően teljesen megalapozatlan az ítéleti rendelkezés, hogy a felperes munkaviszonyát az alperes felmondásának jogellenességére tekintettel állította helyre az Mt. 83. § (1) bekezdésre alapítottn.

[54] Az alperes álláspontja szerint a felperes kereseti kérelme alapján az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód követelményébe való ütközést nem vizsgálhatta volna. Amennyiben mégis lehetőség volt rá, az egyenlő bánásmódba ütközés nem valósult meg, illetve azt az alperes kimentette.

[55] Sérelmezte továbbá azt is az alperes, hogy a felperesi munkaviszony helyreállítása mellett elmaradt munkabért úgy ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy arra felperesnek nem volt kereseti kérelme. A felperes a 15. sorszámú beadványában mintegy új jogcímre való hivatkozással a munkaviszony megszüntetése és annak helyreállítása közötti időtartamra elmaradt munkabérének megfizetését kérte, havi bruttó 868.500 forint összegben. Az elsőfokú bíróság a 17. sorszámú jegyzőkönyvben jelezte, hogy a felperes beadványa keresetváltoztatást tartalmaz, a felperes álláspontja az volt, hogy ez nem tekinthető keresetváltoztatásnak. Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetést gyakorolt. A felperes a 2025. július 10. napján kelt beadványában ismételten kifejtette, hogy keresetén nem változtatott, eredeti kérelme keretén belül jelölte meg kereseti követelése pontos összegét.

[56] Az alperes álláspontja szerint felperes keresete kezdettől három igényen alapult, átalány, sérelemdíj, munkaviszony helyreállítása, és mindvégig fenntartotta az álláspontját, hogy keresetén nem változtatott. Az alperes arra is hivatkozott, hogy az Mt. 83. §-ához fűzött Kommentár kimondja, a munkaviszony helyreállítása mellett a munkavállaló igényelheti az elmaradt munkabérét, egyéb járandóságát és kárát. Az elmaradt munkabér kifizetése nem automatikus, azt a helyreállítás mellett igényelni lehet, és amennyiben erre igényt tart, e vonatkozásban kereseti kérelmet kell előterjesztenie a jogalap és az összepszerűség megjelölésével. A felperesnek ilyen kereseti kérelme nem volt, az Mt. 83. § (1) bekezdés alapján az elmaradt munkabér nem jár.

[57] Az alperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 2. § (2) bekezdésében írt kérelemhez kötöttség elvét, mint alapelvet. Álláspontja szerint a tételes jogba ütközés megállapítása után vizsgálta az egyenlő bánásmódba ütközést az elsőfokú bíróság, és nem a tételes jogba ütközés (felmondás jogellenessége) esetére ítélte meg átalánykártérítést, hanem a felmondás jogellenességére tekintettel a felperes munkaviszonyát állította helyre.

[58] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, és alperest kötelezni kérte a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a mellékelt díjmegállapodás szerint.

[59] A felperes álláspontja szerint az alperes fellebbezésében előadottak nem helytállóak, a jogszabályi rendelkezésekkel ellentétesek. Az alperes magatartása kirívóan jogellenes felmondást, munkáltatói eljárást is eredményezett, amellyel kapcsolatos álláspontját a felperes már kifejtette. A perkonzentráció elvének megvalósulása és az eljárás koncentrált lefolytatásának és befejezésének biztosítása érdekében arra hivatkozott, hogy

felperes az eljárásban többszörösen és részletesen kifejtette az alperes felvetéseivel kapcsolatos álláspontját, melyet fenntartott.

[60] Már hivatkozott a kereseti kérelmében is arra, hogy felperes a keresőképtelenség ideje alatt az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontja alapján mentesült munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége alól. A Rendelet vonatkozásában a bírói gyakorlat (EBH2006.1538. és BH2007.96.) a felperesi értelmezést igazolja. Az alperes által elrendelt soron kívüli orvosi alkalmassági vizsgálat időelőtti volt, amelynek eredményeképpen a közölt felmondás okszerűtlen volt és így jogellenes.

[61] Felperes álláspontja szerint aggálytalan a törvényszék által a felmondás jogellenessége körében lefolytatott bizonyítási eljárás, az ítélet a [61]-[72] bekezdéseiben helyesen állapította meg, hogy a felmondás okszerűtlen és jogellenes volt.

[62] Az egyenlő bánásmód megállapítása kapcsán az alperes elismerte, hogy felperes az Ebktv. 8. § h) pontjában foglaltak szerinti egészségi állapottal, mint védett tulajdonsággal rendelkezett, és az alperes intézkedése ezzel okozati összefüggésben van, amely hátrányt jelentett a felperes részére.

[63] Az elsőfokú eljárásban megállapításra került, hogy az alperes más hasonló helyzetű, azaz keresőképtelen munkavállaló esetén nem szokott rendelkezni a soron kívüli orvosi alkalmassági vizsgálat elvégzéséről a keresőképtelenség esetén. Az alperes felperessel szemben tanúsított eljárása súlyosan sértette az egyenlő bánásmód követelményét, amelyet az alperes kimenteni nem tudott.

[64] A felperesnek a munkaviszony helyreállítására, az elmaradt munkabér megítélésére vonatkozóan határozott kereseti kérelme volt. Ennek körében a törvényszék felhívására a felperes minden egyes tárgyalás napjáig nyilatkozott az elmaradt munkabér összegére vonatkozóan, és minden egyes alkalommal az alperes nyilatkoztatására is sor került, hogy annak összegét elismeri-e. Teljesen alaptalan az alperesi állítás, miszerint erre vonatkozóan a felperesnek nem volt kereseti kérelme. A per során felmerült, hogy a konkrét összeg megjelölése keresetmódosításnak minősül-e, a törvényszék felhívásának felperes eleget tett, a perfelvételi nyilatkozat, a perfelvételi tárgyalás lezárásáig megváltoztatható, ezért e tekintetben is jogszerű volt a felperes eljárása. A felperesnek az egyenlő bánásmód megsértésére figyelemmel a munkaviszony helyreállítására, valamint az elmaradt munkabér megítélésére vonatkozóan is volt önálló kereseti kérelme.

[65] Felperes kérte, hogy az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdésére tekintettel az alperes által fellebbezésben ténylegesen érdemben vitatott részek tekintetében vizsgálja felül az elsőfokú bíróság ítéletét, és a Pp. 383. § (2) bekezdésére tekintettel határozzon az ítélet helybenhagyásáról.

[66] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[67] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést tárgyaláson bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt feltételek nem

álltak fenn, a fellebbezést annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdés a), c), d) pontjaiban foglaltak alapján bírálta el.

[68] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezése kapcsán azt hangsúlyozza, hogy a Rendelet 7. § értelmében a munkavállaló munkaköre ellátására való alkalmasságának soron kívüli vizsgálatára a munkavállaló keresőképes állapotában kerülhet sor, mivel a háziorvos által megállapított keresőképtelenség önmagában is azt jelenti, hogy a munkavállaló nem alkalmas a keresőképtelenség ideje alatt a munkakörébe tartozó feladatokat ellátni, az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontja szerint munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettség nem terheli.

[69] A Rendelet 7. § (1) bekezdés a) pontjának a szövegéből nem következik az alperes azon értelmezése, hogy a keresőképtelenség ideje alatt is elrendelhető a munkavállaló egészségügyi alkalmassági vizsgálata, ha az egészségi állapotában bekövetkezett változás, amely feltehetően alkalmatlanná teszi az adott munkakör egészséget nem veszélyeztető és biztonságos ellátására. A munkáltató az Mt. 6. §, az Ebktv. 8. § h) pontjának megtartásával a Rendelet 7. § (1) a) pontjára hivatkozással a munkavállaló alkalmassági vizsgálatát a keresőképesse válást követően rendelheti el, amikor a munkavállaló munkavégzésre jelentkezik a munkáltatónál.

[70] A munkáltatót az Mt. 51. § (3) és (4) bekezdéseiben írt kötelezettsége a munkavállaló foglalkoztatása során terheli, és a munkavállaló érdekében kell teljesítenie ezen kötelezettségeit. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy a munkavállalót keresőképtelenségének ideje alatt, gyógyulási időszakában, amikor az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontja értelmében mentesül a munkavégzési, rendelkezésre állási kötelezettsége alól, és bizonyosan nem alkalmas a munkaköri feladatok ellátására, akkor utalja be egészségügyi alkalmassági vizsgálatra.

[71] A perben kirendelt munkaegészségügyi igazságügyi orvosszakértői vélemény egyértelműen rögzíti, hogy a munkavállaló munkaköri alkalmasságáról nem lehet nyilatkozni, ha betegség miatt keresőképtelen, orvosi alkalmassági vizsgálat ilyenkor nem végezhető. Az alperes megbízásából eljáró tanúl foglalkozás-orvostan szakorvos tanúnyilatkozata is ezt erősítette meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a perben nem annak volt jelentősége, hogy tanúl 2025. február 13-án, a felperes alkalmassági vizsgálatának elvégzésekor tudott-e arról, hogy a felperes betegség miatt keresőképtelen, hanem annak volt jelentősége, hogy a felperest alkalmassági vizsgálatra küldő alperes ezzel a ténnyel tisztában volt.

[72] Az alperes 2025. február 10-én, amikor egyeztetésre hívta a felperest, tudatában volt annak, hogy a felperes keresőképtelen, és az egyeztetés során az sem volt kétséges, hogy várhatóan 2025. március 5-ig betegség miatt keresőképtelen marad. Az alperes ennek ellenére a keresőképtelenség ideje alatt küldte foglalkozás-egészségügyi vizsgálatra a felperest, nem várta meg a keresőképesse válását. Az alperes ezen magatartásával az együttműködési kötelezettségét teljesítő felperesnek egészségi állapotára tekintettel hátrányt okozott, mivel a keresőképtelenség ideje alatt készült egészségügyi alkalmassági vizsgálat eredményére alapítottan közölte a felmondását a keresőképtelenség időszakában a felperessel.

[73] A másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság részletesen kifejtett álláspontját tekintetben, hogy az alperes az Ebktv. 8. § h) pontját megsértve adott beutalót a felperesnek az egészségügyi alkalmassági vizsgálatra, és azzal, hogy annak eredményére alapítottnak a keresőképtelenség időszakában közölte a munkaviszony megszüntetését, hátrányt okozott a felperesnek.

[74] Az Ebktv. 7. § (2) bekezdésére való alperesi hivatkozást nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság sem, mivel a bírói gyakorlat szerint a tartós betegségből vagy várható gyógykezelésből fakadó munkáltatói kockázatkerülés nem minősül észszerű és jogszerű indoknak, kimentésként nem fogadható el. Az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, az Mt. 9. § alapján alkalmazandó Ptk. 2:43. § a) pontjában, 2:52. §-ában írtak értelmében a felperest ért nemvagyoni hátrány kompenzálására sérelemdíjat köteles fizetni, melynek az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékét az alperes nem vitatta.

[75] A munkáltató az Mt. 66. § (2) bekezdésére alapítottnak, a munkavállaló egészségügyi alkalmatlanságára tekintettel abban az esetben szüntetheti meg jogszerűen a munkaviszonyt, ha olyan orvosi alkalmassági vizsgálatra alapítja az intézkedését (felmondását), amely nem abban az időszakban készült, amely alatt az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontja szerinti okból mentesül a munkavállaló a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége alól.

[76] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Rendelet 7. § (1) a) és d) pontjaiban, az Mt. 55. § (1) a) pontjában, a 6. §-ban írtakat nem sértette meg, helyesen vonta le következtetését, hogy az alperes felperessel közölt perbeli felmondása jogellenes, mert nem szolgálhat okszerű indokként egy olyan munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálat eredménye, amely jogszabálysértő módon készült. Az elsőfokú bíróság helyes jogértelmezéssel állapította meg az alperesi felmondás jogellenességét és egyben az Ebktv. 8. § h) pontjának megsértését is, és alkalmazta jogkövetkezményként az Mt. 83. § (1) bekezdés a) aa) pontjára utalva a jogviszony helyreállítását.

[77] A másodfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy a felperes 15. sorszámú beadványa, a 17. sorszámú perfelvételi jegyzőkönyvbe foglalt felperesi nyilatkozatra figyelemmel mire terjedt ki a felperes kereseti kérelme, tartalmazta-e az Mt. 83. § (1) bekezdés alkalmazására vonatkozó kérelem mellett az Mt. 83. § (3) bekezdése szerint az elmaradt munkabérre vonatkozó igényét.

[78] A másodfokú bíróság utal arra, hogy a Pp.185. § tartalmazza a kereset- és ellenkérelem változtatás szabályait a perfelvételi eljárás során. A felperes a 15. sorszámú keresetváltoztatást tartalmazó beadványát a perfelvételi eljárásban a Pp. 185. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően terjesztette elő, melyet a perfelvételi tárgyaláson fenntartott (20. sorszámú végzéssel javított 17. sorszámú jegyzőkönyv). Az alperes a felperes által fenntartott kereseti kérelem vonatkozásában az ellenkérelem változtatást az elsőfokú bíróság felhívásának megfelelően (23. sorszámú beadvány, 28. sorszámú jegyzőkönyv, 29. sorszámú beadvány) előterjesztette, a felperes kereseti kérelmének jogalapját vitatta. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét a tartalmával egyezően bírálta el, nem sértette meg a Pp. 2. §-át, a 185. §-ban foglaltakat, az Mt. 83. § (3) bekezdésében írtakat sem. A

felperest megillető elmaradt munkabér összegének meghatározásakor figyelemmel volt arra, hogy az összecszerűséget az alperes nem vitatta, és a másodfokú bíróság sem vizsgálta felül ezt érintő fellebbezési kérelem hiányában.

[79] Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése a Pp. 237. §-ban foglaltaknak megfelelő volt, a felek részére a bizonyítási érdekről adott tájékoztatása teljeskörű volt (Pp. 265. §), a bizonyítékok értékelése során a Pp. 279. §-ban írtak szemelött tartásával járt el. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fentiekben részletesen hivatkozott anyagi jogszabályokat is helyesen értelmezte és alkalmazta, nem sértette meg a Pp. 342. §-át, valamint a 346. § (4)-(5) bekezdés szerinti indokolási kötelezettségét sem.

[80] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésére és a 386. § (4) bekezdésére utalva, helyes indokai alapján hagyta helyben.

[81] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles a másodfokú eljárás perköltségének viselésére. A felperes ügyvédi munkadíj igényét a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján bírálta el a másodfokú bíróság, és kötelezte az alperest annak megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj áfát tartalmaz.

[82] A másodfokú bíróság a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a fellebbezési illetékről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1), (3) bekezdése és 46. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

[83] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. május 19.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Kovács Zsolt s.k.
bíró